

สังคม

1 ใน 5 ประเทศในการก่อตั้งสมาคมประชาชาติ
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN)
เมื่อ 8 สิงหาคม 1967
และจะร่วมเป็น 1 ในประชาคมอาเซียน
ภายในปี ค.ศ. 2015

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 674

สิงคโปร์

วิทย์ บัณฑิตกุล : เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2555

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0225-2

ราคา 170 บาท

บรรณาธิการเล่ม : กลศ เอี่ยมอรุณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : วีรวรรณ ภิญญรัตน์ สุปรีดี ณ นคร

กองบรรณาธิการ : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ สุชาดา ใจสุข พัทธภรณ์ ดิษฐะบำรุง อูมาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สิทธิพงษ์ เฉลิมกลิ่น

พิมพ์ที่ : บริษัทวีพริ้นท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

บรรณาธิการที่ปรึกษา : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ สุดแดน วิสุทธิลักษณ์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : อธิวัฒน์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรส่วงโรจน์

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

0-2940-3855-6, 0-2940-3979-80 โทรสาร 0-2940-3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หนังสือชุดประชาคมอาเซียนจัดทำขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2555 กองบรรณาธิการได้พยายามตรวจสอบ

ข้อมูลให้ถูกต้องมากที่สุด อย่างไรก็ตาม หากท่านพบข้อผิดพลาดในเรื่องข้อมูลหรือข้อบกพร่อง

ในกระบวนการผลิต โปรดแจ้งไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0-2940-3855-6 ต่อ 18, 54

อีเมล : stpbook_sarakadee@hotmail.com

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้

www.thaibookrecommend.com

หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม

One Vision, One Identity, One Community

ตราสัญลักษณ์ของอาเซียน

ตราสัญลักษณ์อาเซียนเป็นต้นข้าวสีเหลือง 10 ต้นมัดรวมกัน
หมายถึงการร่วมมือร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน
10 ประเทศ ได้แก่ ราชอาณาจักรไทย มาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐสิงคโปร์ เนการาบรูไนดารุสซาลาม
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ราชอาณาจักรกัมพูชา
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

สีเหลืองของรวงข้าวหมายถึงความเจริญรุ่งเรือง อยู่บนพื้นสีแดง
อันหมายถึงความกล้าหาญและความก้าวหน้า โดยมีขอบเส้นวงกลม
สีขาวหมายถึงความบริสุทธิ์ เส้นวงกลมสีน้ำเงินรอบนอกสุดหมายถึง
สันติภาพและความมั่นคง

สิงคโปร์เติบโตจากเมืองท่า ก้าวสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว

คำนำ

อาเซียน มีชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า ASEAN จากชื่อเต็มว่า Association of Southeast Asian Nations อันหมายถึงการรวมตัวกันในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำนวน 10 ประเทศ ประกอบไปด้วย ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และเมียนมาร์ ทั้ง 10 ประเทศนี้จะพัฒนาเป็นกลุ่มประเทศภายใต้ชื่อ *ประชาคมอาเซียน* ภายในปี ค.ศ. 2015

การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนนั้น จะมีการพัฒนาทั้งสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองไปพร้อมกัน โดยไม่มีปัญหาเรื่องเขตแดนทางการเมือง การปกครองมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นในการพัฒนาดังคำขวัญของประชาคมอาเซียนที่ว่า *หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม* (One Vision, One Identity, One Community) การเคลื่อนย้ายทุน แรงงาน องค์ความรู้ ภาษา และวัฒนธรรมระหว่างประเทศอาเซียน จะเป็นปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ

สาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือเรียกสั้นๆ ว่า สิงคโปร์ เป็น 1 ใน 5 ประเทศที่บุกเบิกก่อตั้งอาเซียน ที่กรุงเทพมหานคร

ปัจจุบัน สิงคโปร์นับเป็นหนึ่งในประเทศอาเซียนที่มีความก้าวหน้าทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ทัดเทียมกับชาติตะวันตก การรวมกันเป็นหนึ่งในประชาคมอาเซียนจึงมีความเป็นปึกแผ่นที่ชาวโลกต้องจับตามอง

“รู้เขา รู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง” ยังใช้ได้ดีกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะมาถึงนี้ การเรียนรู้ในความเหมือน ความต่าง ในหลากหลายมิติ ในกลุ่มประเทศประชาคมอาเซียน จึงเป็นพื้นฐานสำคัญเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่โลกของประชาคมอาเซียนที่กำลังจะเกิดขึ้น

สำนักพิมพ์สภาวะบุ๊คส์

เอสพลานาด

สารบัญ

แผนที่

- แผนที่แสดงประเทศประชาคมอาเซียน
- แผนที่สาธารณรัฐสิงคโปร์

ประวัติศาสตร์และตำนาน

13

- ยุคก่อนประวัติศาสตร์/ สิงคโปร์ภายใต้
บริษัทอินเดียตะวันออก/ ภายใต้ภาวะสงคราม/
สิงคโปร์ที่เป็นเอกราช

การเมืองการปกครอง

37

- การแบ่งเขตการปกครอง 38
- ระบบการปกครอง 41
- ประมุข 43
- อำนาจอการปกครอง 43
- พรรคการเมืองสำคัญในสิงคโปร์ 49

เศรษฐกิจ

55

- สภาพเศรษฐกิจทั่วไป 58
- การส่งเสริมการลงทุน 62
- ความร่วมมือทางการค้ากับต่างประเทศ 63

ภูมิศาสตร์และทรัพยากรธรรมชาติ

67

- มหัทศวรรษ! เปลี่ยนน้ำทะเลเป็นน้ำจืด 68
- ทำเรื่องที่ดีที่สุดในเอเชีย/ ปาโอนูรักษ์/ เกะฮินแกรนิต/
ภูมิอากาศ/ ภูเขา 70
- เกะฮ์/ แม่น้ำ 76

เมืองและสถานที่สำคัญ

97

คนสิงคโปร์	141
• คนมลายู	142
• คนจีน	143
• คนอินเดีย	144
• คนปรานากัน	145
การแต่งกายของคนสิงคโปร์	149
• ชุดเสื้อผ้าบาจู- กุหรัง	150
• ชุดเคบาย่า	150
• ชุดจหนานและฉ่งซำ	151
• ชุดซาลวาร์ กุรตะ	151
• ส่าหรี	152
• ชุดสากล	153
วัฒนธรรมการกิน	155
เทศกาลงานประเพณี	165
• เทศกาลตรุษจีน/ ประเพณีไทปู้ซั้ม / มหกรรมอาหารสิงคโปร์/ วันวิสาขบูชา/ เทศกาลเรือมังกร/ วันชาติสิงคโปร์/ งานอุทิศส่วนกุศลแก่ดวงวิญญาณ ฯลฯ	
รู้จักประชาคมอาเซียน	193
• ข้อมูลเฉพาะของอาเซียน	194
• อาสาสมัครอาเซียน	195
• รวมเป็นอาเซียนมีแต่ประโยชน์	197
• อนาคตอันรุ่งโรจน์ของประชาคมอาเซียน	203
• ประชาคมอาเซียนคืออะไร?	204
• เส้นทางสู่ความสำเร็จของประชาคมอาเซียน	206
• กฎบัตรคือกฎเหล็กของอาเซียน	210

சிங்கப்பூர்

S I N G A P O R E

เมอร์ไลออน สัญลักษณ์ของสิงคโปร์ที่ทั่วโลกรู้จักดี

สิงคโปร์เป็นเมืองท่ามาตั้งแต่สมัยโบราณ มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว

ภาพวาดสิงคโปร์ เมื่อครั้งยังเป็นอาณานิคม

ประวัติศาสตร์และตำนาน

ประเทศสิงคโปร์เป็นเกาะเล็กๆ บริเวณปลายคาบสมุทรมาลายู ไม่มีโบราณสถานแสดงความยิ่งใหญ่ในอดีตอย่างประเทศอื่น ทรัพยากรธรรมชาติมีจำกัด และประชาชนมีความแตกต่างทางเชื้อชาติ อย่างเห็นได้ชัด แต่สิงคโปร์ก็พัฒนาประเทศจนเจริญก้าวหน้าและทันสมัยอย่างที่ปรากฏในปัจจุบัน

ตราของบริษัทอินเดียตะวันออก

• ยุคก่อนประวัติศาสตร์

ในอดีต เกาะสิงคโปร์รู้จักกันในชื่อสิงหปุระ หรือเทมาเลก มีหลักฐานแสดงถึงชุมชนโบราณเป็นซากบ้านเรือนปลูกกันเป็นแถวตามชายเขา หลุมศพ เครื่องเพชรแบบมัมชปาหิต และหินที่ปากแม่น้ำสิงคโปร์ ซึ่งมีจารึกที่คาดว่าเป็นภาษาชวา นอกจากนี้ยังปรากฏเรื่องราวของเกาะสิงคโปร์ในบันทึกของชาวจีน

ระยะแรก เกาะเทมาเลกยังไม่มีสถานการค้า และขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งซ่อนสมุจโจรสลัดที่น่ากลัว ตามพงศาวดารมลายูมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเกาะเทมาเลกว่า เจ้าชายปรเมศวรแห่งเมืองปาเล็มบัง ผู้สืบเชื้อสายจากอาณาจักรศรีวิชัยเป็นผู้เข้ามาขับไล่ผู้ปกครองชาวเทมาเลกออกไป แต่หลังจากนั้นตนเองก็ถูกสยามหรือรัฐมลายูที่เป็นเมืองขึ้นของสยามขับไล่ออกไปอีกทอดหนึ่ง จนประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 15 ผู้ลี้ภัยเหล่านี้จึงไปตั้งถิ่นฐานยังมะละกา แล้วก่อร่างสร้างเมืองจนมะละกากลายเป็นอาณาจักรการค้าทางทะเลที่สำคัญ

● สิงคโปร์ภายใต้บริษัทอินเดียตะวันออก

แต่เดิมสิงคโปร์เป็นเกาะเล็กๆ ที่ไม่ค่อยสำคัญนัก จนกระทั่งเข้าสู่ยุคล่าอาณานิคมที่ชาตินิยมหาอำนาจต่างๆ มุ่งมากอบโกยทรัพยากรและแข่งขันกันด้านการค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

อังกฤษเป็นประเทศหนึ่งที่สนใจภูมิภาคนี้ โดยเข้ามาในรูปแบบบริษัทการค้าชื่อ บริษัทอินเดียตะวันออก (East India Company - EIC) ครั้งแรกอังกฤษเข้ามาสำรวจพื้นที่แล้วเห็นว่ามีความคุ้มค่าแข่งชาวตะวันตกชาติอื่นมากเกินไป จึงตัดสินใจไปสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการเมืองในอินเดียก่อน กิจกรรมสำคัญของบริษัทอินเดียตะวันออก คือ ทำการค้าระหว่างอังกฤษกับอินเดียและจีน ส่วนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทางบริษัทยอมให้พ่อค้าเอกชนชาวอังกฤษเป็นผู้ดำเนินกิจการ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1687 กองทัพเรือของฝรั่งเศสมาปรากฏตัวอย่างกะทันหันในมหาสมุทรอินเดีย และมุ่งหน้าสู่สยาม อังกฤษเห็นว่าคู่แข่งที่มาใหม่อาจเข้าแย่งชิงเส้นทางการค้าที่สำคัญ หรือเป็นอันตรายต่ออู่พักจอดเรือ อู่ซ่อมเรือสินค้าของตน อังกฤษจึงใช้ยุทธศาสตร์เพิ่มสถานการค้าทางฝั่งตะวันออกของอ่าวเบงกอล จากเดิมที่ฝั่งตะวันตกของอินเดียเป็นศูนย์กลางอำนาจของอังกฤษ และมีเมืองบอมเบย์เป็นเมืองท่าสำคัญเพียงแห่งเดียว

อังกฤษมุ่งเอาชนะฝรั่งเศสและขยายดินแดนออกจากอินเดีย เพื่อไม่ต้องส่งเงินแท่งจากยุโรปมา แต่ใช้การแลกของหรือซื้อขายในบริเวณนี้ได้เลย เช่น ส่งผ้าฝ้ายดิบจากบอมเบย์ไปจำหน่ายยังจีน นำสินค้าต่างๆ จากฝั่งโคโรมานเดลกับผืนจากเบงกอลไปจำหน่ายที่มลายูและอินโดนีเซีย บริษัทอินเดียตะวันออกแลกเปลี่ยนสินค้าเหล่านี้เป็นเงินดอลลาร์ หรือสินค้าต่างๆ ซึ่งเป็นที่ต้องการในกวางตุ้งและมาเก๊า ในที่สุด

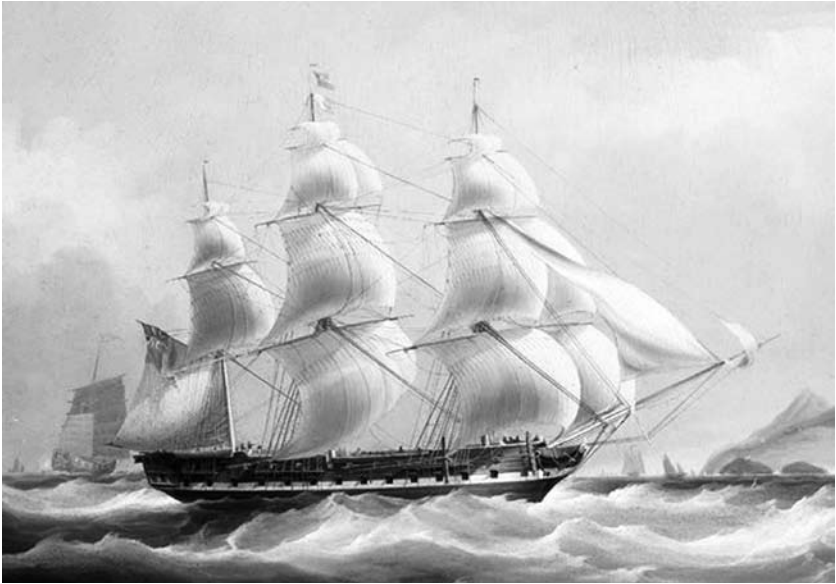
เซอร์โทมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์

ก็ลักลอบนำฝิ่นไปจำหน่ายยังเมืองจีน

การขยายอาณานิคมของอังกฤษทำโดยส่งข้าหลวงไปชักชวน บรรดาเจ้าพื้นเมือง ให้เต็มใจยอมรับการดูแลของรัฐบาลอังกฤษที่ อินเดีย ซึ่งใช้อำนาจการควบคุมแบบรัฐอารักขา

ปี ค.ศ. 1788 อังกฤษได้ครอบครองเกาะปีนัง รัฐบาลอังกฤษที่ อินเดียหวังจะใช้ปีนังเป็นศูนย์กลางการค้าของภูมิภาค แต่เมื่อเซอร์ โทมัส สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์ (Sir Thomas Stamford Raffles) ข้าหลวง ชาวอังกฤษมาถึงปีนัง ก็ตระหนักว่าปีนังอยู่ไกลเกินกว่าจะเป็นศูนย์กลาง การค้าสำหรับหมู่เกาะ ทั้งยังเป็นแหล่งชุมนุมโจรสลัดอีกด้วย

แรฟเฟิลส์วางโครงการให้อังกฤษเข้าครองอำนาจเหนือหมู่เกาะ

กองเรือสินค้าบริษัทอินเดียตะวันออกเดินทางสู่สิงคโปร์

แทนฮอลันดา เกี่ยวเนื่องกับสงครามปฏิวัติฝรั่งเศส ซึ่งมีการแถลง “สาส์นแห่งเมืองคิร” ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1795 เปิดทางให้อังกฤษ ในดินแดนอาณานิคมเข้าครอบครองป้อมและสถานี่การค้าของ ฮอลันดาหลายแห่ง แต่ในที่สุดรัฐบาลอังกฤษที่ลอนดอนกลับตัดสินใจ คืนหมู่เกาะอินดีส์ให้แก่ฮอลันดา

ปี ค.ศ. 1818 แรฟเฟิลส์เดินทางไปกัลกัตตา ประเทศอินเดีย และได้รับความเห็นชอบในการสำรวจหาที่ตั้งสถานี่การค้า เพื่อควบคุม ทางเข้าตอนใต้ผ่านช่องแคบรีเอา ที่แรกเขาพอใจหมู่เกาะรีเอาที่อยู่ทางใต้ ของสิงคโปร์มาก แต่หมู่เกาะนั้นเป็นของฮอลันดาไปแล้ว คณะสำรวจ จึงเดินทางต่อไปยังเกาะสิงคโปร์ ซึ่งยังเป็นรัฐปกครองโดยสุลต่าน มี จำนวนประชากรเพียงหลักพันคน ส่วนใหญ่เป็นชนเผ่าดั้งเดิมอาศัย

ตามริมแม่น้ำแกลลังและแม่น้ำเซเลตาร์ มีพวกโอรังลาอูต (ชาวเล) ชาวมลายู และชาวจีนที่ทำไร่สีเสียดอีกเล็กน้อย

คณะสำรวจของแรฟเฟิลส์เข้ามาในช่วงที่สิงคโปร์มีปัญหาภายในราชสำนัก โดยมีผู้ปกครองคือ สุลต่านฮุสเซ็น ขาดทักษะในการบริหารราชการ และใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย ประชาชนจึงไม่เลื่อมใส ในขณะที่มีข้าราชการตำแหน่งต่ำมะหงผู้เก่งกาจ นามว่า อับดูร์ เราะห์มาน อยากขึ้นเป็นผู้ปกครองแทน แรฟเฟิลส์ใช้เล่ห์เหลี่ยมสนับสนุนสุลต่านฮุสเซ็น และช่วยกีดกันอำนาจของ อับดูร์ เราะห์มาน แลกกับการตั้งสถานีการค้าในสิงคโปร์ และใช้เวลา 8 เดือนในช่วงปี ค.ศ. 1822 - 1823 คอยกีดกันหัวหน้าชาวมลายูออกไปจากงานของชุมชนอย่างนุ่มนวล รวมทั้งหาทางเปลี่ยนเอาอำนาจตุลาการ การอ้างสิทธิเรื่องรายได้ และสิทธิเหนือที่ดินมาเป็นของอังกฤษ

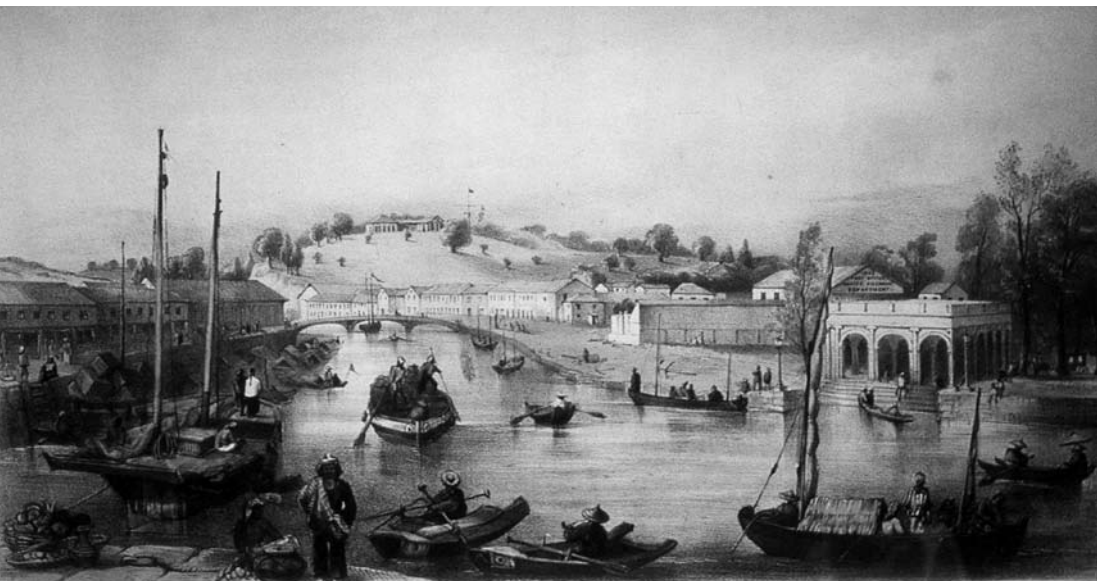
จอห์น ครอว์เฟิร์ด

ต่อมา จอห์น ครอว์เฟิร์ด (John Crawfurd) ชาวอังกฤษ ผู้ดูแลผลประโยชน์ของสิงคโปร์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1823 - 1826 บังคับให้ชนชั้นหัวหน้าในสิงคโปร์ลงนามในสนธิสัญญามิตรภาพและความสัมพันธ์ในปี ค.ศ. 1824 ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่ตกลงว่าจะเพิ่มเงินสดและบำนาญให้แก่ชนชั้นหัวหน้าในสิงคโปร์ แลกกับที่พวกเขายอมยกเกาะสิงคโปร์รวมทั้ง

เกาะนอกฝั่งให้แก่บริษัทอินเดียตะวันออก และผู้สืบทอดชาวกลาโบลาน

ภายใต้การปกครองของแรฟเฟิลส์ เขาได้วางรากฐานความเจริญให้แก่สิงคโปร์ โดยเลือกพ่อค้าชาวอังกฤษคนสำคัญ 12 คนมาเป็นผู้ตัดสินคดีความ ร่างประมวลกฎหมายชั่วคราวตามแบบกฎหมายอังกฤษ แต่มีกฎพิเศษที่เกี่ยวข้องกับประเพณีของชาวพื้นเมือง เช่น ศาสนา การแต่งงานและการสืบทอดก ร่างกฎเกณฑ์การเป็นเจ้าของที่ดิน การทำเรือ กฎหมายห้ามการค้าทาส จัดตั้งกำลังตำรวจ กำจัดแหล่งการพนันและบ่อนไก่ชน ตั้งสถาบันสอนภาษาจีน และภาษาพื้นเมือง นอกจากนี้แรฟเฟิลส์ยังสนใจการพัฒนาและการวางผังเมืองใหม่อีกด้วย

เมื่อเมืองเจริญขึ้นก็มีความอพยพเข้ามาอยู่ในสิงคโปร์ เช่น ชาวมลายูจำนวนมากจากรัฐในคาบสมุทรมลายู เกาะสุมาตรา และกลุ่มเกาะรีเอา ส่วนกลุ่มที่เข้ามามากที่สุดคือชาวจีน ซึ่งในปี ค.ศ. 1827 สิงคโปร์

ความเป็นเมืองของสิงคโปร์เกิดขึ้นภายใต้แนวทางของเซอร์โรเบิร์ต สแตมฟอร์ด แรฟเฟิลส์

มีประชากรชาวจีนเกือบครึ่งเกาะ และเพิ่มจำนวนจนเกินครึ่งเมื่อถึงปี ค.ศ. 1860 รองลงมาเป็นชาวอินเดีย ชาวมลายู นอกจากนี้มีชุมชนขนาดเล็กของชาวบูกิส อาหรับ ชาว โบยานีส อาร์เมเนีย และชนกลุ่มน้อยอื่นๆ

ปี ค.ศ. 1826 อังกฤษโอนการปกครองของมะละกาและสิงคโปร์จากที่ขึ้นกับเบงกอลไปขึ้นกับปีนัง และจัดตั้งเป็นเขตการปกครองนิคมช่องแคบ (Strait Settlements)

ในทศวรรษ 1850 พ่อค้าชาวยุโรปในสิงคโปร์ซึ่งมีจำนวนน้อยได้รณรงค์เพื่อประท้วงบริษัทอินเดียตะวันออก ที่มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองกัลกัตตา เนื่องจากไม่ค่อยใส่ใจในนิคมช่องแคบ พ่อค้าเหล่านี้เรียกร้องให้มีการจัดตั้งสถานิติบัญญัติของนิคมช่องแคบเอง ร้องทุกข์เรื่องที่ว่าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถจัดหาเงินมาปรับปรุงท่าเรือ และหาสิ่งอำนวยความสะดวกแก่เมืองได้ รวมทั้งไม่สามารถลงโทษสมาคมลับของชาวจีนหรือจัดหาผู้พิทักษ์สันติราษฎรมาคุ้มครองประชาชนได้เพียงพอ เมื่อเกิดการกบฏในอินเดียขึ้นในปี ค.ศ. 1857 พ่อค้าสิงคโปร์จึงเรียกร้องให้รัฐสภาอังกฤษแยกนิคมช่องแคบออกจากการปกครองที่ต้องผ่านอินเดีย และเปลี่ยนเป็นอาณานิคมของอังกฤษเต็มตัว

ความหลากหลายของผู้อพยพ

ชาวจีนและชาวอินเดียถือเป็นผู้อพยพเข้าสู่สิงคโปร์ที่มีจำนวนมากที่สุดสองลำดับแรก แต่ภายในกลุ่มคนที่มาจากประเทศเดียวกันก็ยังมีภูมิหลังแตกต่างกัน ชาวอินเดียส่วนมากทั้งพ่อค้าและกรรมกรมาจากอินเดียใต้ มีทั้งเป็นกลุ่มศาสนาฮินดูและกลุ่มศาสนาอิสลาม นอกจากนั้นยังมีพ่อค้าชาวปาร์ซี คูราต และเบงกอลอีกเป็นจำนวนมากด้วย

ส่วนผู้อพยพชาวจีนเกือบทั้งหมดมาจากจีนภาคใต้ในมณฑลกว่างตุงและฝูเจี้ยน แต่เป็นกลุ่มภาษาต่างกัน จีนที่เป็นชาวเมืองส่วนมากรวมทั้งพ่อค้า ส่วนใหญ่เป็นจีนฮกเกี้ยนมาจากเขตการปกครองเซี่ยะเหมินของมณฑลฝูเจี้ยน กลุ่มพ่อค้าที่สำคัญรองลงมาก็คือ จีนแต้จิ๋วจากมณฑลชว้นเถา ช่างฝีมือส่วนใหญ่เป็นจีนกว่างตุง ส่วนด้านเกษตรกรรมและการทำเหมืองแร่ส่วนใหญ่ทำโดยจีนแคะ ต่อมาจีนไหหลำจำนวนมากอพยพมาจากเกาะไหหลำเพื่อทำงานเป็นกรรมกร

เมื่อนำรูปแบบอาณานิคมมาใช้ในปี ค.ศ. 1867 สิงคโปร์จัดการปกครองโดยมีคณะกรรมการฝ่ายบริหารประกอบด้วยผู้ว่าราชการ และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ รวมถึงคณะกรรมการฝ่ายนิติบัญญัติ ผู้ได้รับการแต่งตั้งชุดแรกนั้นเป็นชาวอังกฤษทั้งหมด อีกสองปีถัดมาจึงมีพ่อค้า ชาวจีนเข้าเป็นคณะกรรมการฝ่ายนิติบัญญัติ

ระยะแรก การปกครองแบบอาณานิคมสร้างความผิดหวังให้ชาว ยุโรปที่มีบทบาททางการเมือง เพราะเห็นว่าพวกตนไม่มีอำนาจอย่างแท้จริง ในคณะกรรมการฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ภายหลังสิงคโปร์ก็ตั้งตัวได้มั่นคง

สิงคโปร์ในฐานะนิคมช่องแคบของอังกฤษถือเป็นดินแดนที่ปลอดภัยพอสมควร และไม่มีข้อห้ามเรื่องการอพยพเข้าเมือง ที่สำคัญ คือเอื้อต่อการทำธุรกิจอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงมีชาวจีนจำนวนมากอพยพเข้ามา ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ชาวอังกฤษก็เห็นว่าชาวจีนเป็นผู้บุกเบิกที่ดีเลิศ เนื่องจากมีความสามารถในการจัดระเบียบตนเอง ทั้งเผชิญกับความ ยากลำบากในการแสวงหาความสำเร็จได้ดี จนในที่สุดสิงคโปร์เติบโต ขึ้นเป็นเมืองท่าขนถ่ายสินค้าสำคัญของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว

ผลจากการเป็นเมืองท่าสำคัญ ทำให้สิงคโปร์เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ชาวจีนกับสมาคมลับในสิงคโปร์

ราวคริสต์ศตวรรษที่ 19 จีนประสบปัญหาประชากรล้นประเทศและมีสงครามกลางเมือง คนหนุ่มชาวจีนจึงอพยพเข้าประเทศสิงคโปร์เป็นจำนวนนับพันนับหมื่น แม้รัฐบาลจีนขณะนั้นจะห้ามผู้คนอพยพออกนอกประเทศก็ตาม

ผู้อพยพส่วนใหญ่ยากจน อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่หวังจะสร้างฐานะและกลับบ้านเกิดเมืองนอนในเวลาสองสามปี ส่วนชาวจีนเทศหญิงไม่ค่อยอพยพออกนอกประเทศอย่างผู้ชาย เพราะทั้งผิดกฎหมายและสังคมยังไม่ยอมรับ ในช่วงนั้นจึงไม่มีผู้หญิงจีนเข้ามาประเทศสิงคโปร์เลย ยกเว้นหญิงนครโสเภณีเท่านั้น

เนื่องจากชาวจีนอพยพเข้าสู่สิงคโปร์เป็นจำนวนมาก จึงมีสมาคมลับของชาวจีนเป็นองค์กรทางการเมืองหลายองค์กร โดยถือเป็นสมาคมที่ถูกต้องตามกฎหมายในนิคมช่องแคบ เฉพาะสมาชิกภาพและพิธีกรรมของสมาคมเหล่านี้เท่านั้นที่ถือเป็นเรื่องลับ

กิจการของสมาคมลับ ได้แก่ ช่วยเหลือผู้อพยพมาใหม่ที่ยังไม่มีประสบการณ์จัดระเบียบเรื่องการค้า การจ้างงาน และระงับข้อพิพาทต่างๆ ทั้งยังปกป้องผลประโยชน์ของคนจีนพร้อมกับหาผลประโยชน์จากคนจีนด้วย อีกบทบาทหนึ่งคือสมาคมลับมักขัดขวางผู้อพยพเข้ามาใหม่ไม่ให้เข้าอยู่ในระบบศาลของอังกฤษ และเนื่องจากอยู่นอกขอบข่ายการปกครองของรัฐบาลอาณานิคม สมาคมลับเหล่านี้จึงเป็นเสมือนศาลยุติธรรมอีกแห่ง ซึ่งให้การคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพกว่าและใช้บทลงโทษโหดร้ายกว่าของอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้อพยพเข้ามามีจำนวนมากขึ้น สมาคมลับต่างๆ ก็แข่งขันกันเองจนมีเรื่องบาดหมางหรือปะทะกันขึ้น แต่จำกัดอยู่เฉพาะในวงชาวจีน ในช่วงแรกเจ้าหน้าที่ชาวอังกฤษยังไม่ประกาศให้สมาคมเหล่านี้ผิดกฎหมาย เพราะหวังจะร่วมมือกับสมาคมเหล่านั้นมากกว่าบีบให้พวกเขาหลบไปทำงานใต้ดิน

สำนักงานเดินเรือและห้างร้านตั้งเรียงรายในย่านธุรกิจสำคัญของสิงคโปร์

ทศวรรษ 1860 สิงคโปร์กลายเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ของบริษัทเดินเรือ ห้างร้าน และเอเจนต์ต่างๆ ซึ่งออกทุนและบริการเพื่อการเกษตร รวมทั้งการทำเหมืองแร่ในรัฐมลายู

การเปิดใช้คลองสุเอซ ในปี ค.ศ. 1869 เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ส่งเสริมให้สิงคโปร์เป็นเมืองท่าสำคัญและมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก เนื่องจากการเปิดเส้นทางการค้าอินเดีย - ช่องแคบมะละกา แทนการอ้อมแหลมกู๊ดโฮปตรงช่องแคบซุนดา ทั้งยังเป็นตัวเร่งให้เปลี่ยนการเดินทางจากใช้ใบเรือที่ต้องอาศัยทิศทางลมเป็นการใช้ไอน้ำมากขึ้น และเนื่องจากมีประชากรชาวจีนจำนวนมาก ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ธุรกิจต่างๆ ของชาวจีนที่ทำกันในกลุ่มเครือญาติหรือเครือข่ายแต่เดียวกันก็พัฒนาขึ้นจนกลายเป็นจักรวรรดิการค้าใหญ่โต โดยมีสิงคโปร์เป็นศูนย์กลาง

เกาะเล็กๆ แห่งนี้มีบทบาทสำคัญเรื่องการขนส่งในภูมิภาค นับตั้งแต่มีเรือกลไฟสเตอร์ตส์ เซตเติลเมนต์ จดทะเบียนที่สิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 1890 เครื่องอำนวยความสะดวกของท่าเรือสิงคโปร์ก็ได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยในช่วงปี ค.ศ. 1910 - 1920 เพื่อสอดคล้องกับปริมาณการค้าระหว่างประเทศที่เติบโตขึ้น

สิงคโปร์ อดีตท่าเรือศูนย์กลาง

ประชากรที่อพยพเข้ามาสิงคโปร์ นอกจากจะเพื่อการค้าขายแล้ว ยังมาจากสาเหตุทางศาสนาด้วย โดยเมื่อเริ่มคริสต์ศตวรรษที่ 20 ชาวจีนฮั่นเริ่มย้ายมาตั้งถิ่นฐานประมาณ 7,000 คนทุกปี เพราะสิงคโปร์เป็นสถานที่ลงเรือไปแสวงบุญที่นครเมกกะ บางคนต้องอาศัยอยู่ที่สิงคโปร์ตลอดชีวิตเพื่อรวบรวมเงินทุนเป็นค่าเดินทางหรือเพื่อทำงานใช้หนี้เมื่อกลับมาแล้ว

ไร่พริกไทยในสิงคโปร์

นอกจากด้านการค้าแล้ว สิงคโปร์เคยมีความพยายามพัฒนาด้านเกษตรกรรม โดยแรกสุดเคยทำสวนจันทน์เทศ แต่กลับมีแมลงระบาดเข้าทำลายจนต้องเลิกไปราวกลางทศวรรษ 1860 หลังจากนั้นมีการปลูกมะพร้าว อ้อย กาแฟ ฝ้าย อบเชย คราม กานพลู แต่ไม่ได้ผลมากนัก พืชที่ปลูกได้ผลดีคือ พริกไทยกับสับปะรด แต่กลับก่อให้เกิดปัญหาดินเสื่อมสภาพ

ยางพาราต้นแรกในสิงคโปร์

เมล็ดพันธุ์ยางพาราจากบราซิล ถูกส่งจากสวนพฤกษชาติคิวในอังกฤษ มายังสวนพฤกษชาติของสิงคโปร์ในปี ค.ศ. 1867 เฮนรี ริดลีย์ (Henry Ridley) ผู้อำนวยการสวนพฤกษชาติแห่งนี้ เป็นคนแรกที่ทดลองปลูกยางพาราในฐานะสินค้า แม้ว่าในสมัยนั้นคนอื่นจะยังไม่เห็นความสำคัญของพืชชนิดนี้ และล้อเลียนเขาว่าเป็นผู้วิกลจริตก็ตาม

ปี ค.ศ. 1895 เฮนรี ริดลีย์ ชักจูงให้เกษตรกรปลูกต้นยางพาราได้สำเร็จ โดยไปปลูกในไร่ที่มะละกาและสลังอร์

ย่านชุมชนชาวจีนในสิงคโปร์ ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20

ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ประชากรสิงคโปร์เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ชาวอินเดีย และชาวอินโดนีเซียอพยพเข้ามา ก่อให้เกิดสมาคมลับที่สร้างขึ้นเพื่อดูแลกลุ่มเชื้อชาติของตน โดยเฉพาะสมาคมลับของชาวจีนมีบทบาทมาก และเมื่อมีอำนาจมากขึ้นก็เริ่มก่อความไม่สงบ ทำให้เจ้าหน้าที่นิคมช่องแคบต้องหามาตรการควบคุม โดยในปี ค.ศ. 1877 เกิดสำนักงานอารักขาชาวจีนในสิงคโปร์ มี วิลเลียม เพ็กเกอร์ริง เป็นผู้อารักขาชาวจีนและรับผิดชอบเรื่องสมาคมต่างๆ

หน้าที่ของผู้อารักขา คือ ต้องไปรับเรือที่มาจากประเทศจีน ปล่อยผู้โดยสารที่เสียค่าโดยสารและค่ากินอยู่ในเรือ แล้วนำผู้โดยสารที่เหลือไปพัก ณ สถานที่ที่รัฐบาลจัดไว้ให้พักจนกว่าจะหางานทำได้ รวมถึงดูแลเรื่องการทำสัญญาการจ้างงานให้

ในปี ค.ศ. 1881 งานของสำนักงานอารักขาขยายออกไป

ครอบครัวคุณแลสตรี้จีน จดทะเบียนหนึงนครโสเภณี และให้ที่ลี้ภัยแก่หนึงสาวที่ถูกขายหรือถูกล่อลวงไปเป็นหนึงนครโสเภณี ทำให้สมาคมลับต่างๆ สูญเสียอำนาจไป จนในที่สุดมีฐานะเป็นเพียงสมาคมนอกกฎหมายในนิคมช่องแคบ

อังกฤษวางแผนการจัดการศึกษาในประเทศอาณานิคมโดยเริ่มจากการตั้งโรงเรียนประถมที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อผลิตบุคลากรที่สามารถทำงานกับเจ้าอาณานิคมได้ โดยมีการตั้งโรงเรียนลักษณะดังกล่าวเป็นแห่งแรกในนิคมช่องแคบ จนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีการตั้งโรงเรียนประถมหลักสูตรทันสมัยที่ใช้ภาษาจีนกลางเป็นสื่อขึ้น รวมถึงมีโรงเรียนสำหรับเด็กหนึงชาวจีน เมื่อถึงปี ค.ศ. 1919 ก็มีโรงเรียนมัธยมแห่งแรกของชาวจีนในสิงคโปร์ ถือว่าการศึกษาของชาวจีนเป็นระบบการศึกษาที่ใช้ภาษาพื้นเมืองระบบเดียว ที่ให้โอกาสผู้เรียนก้าวสู่ระดับมัธยมศึกษา

แม้การสร้างโรงเรียนในระดับต่างๆ จะเป็นประโยชน์ แต่ในอีกด้านหนึ่ง การแบ่งแยกจัดการศึกษาแบบใช้ภาษาอังกฤษและภาษาจีน ก็เป็นการแบ่งแยกกลุ่มชาติพันธุ์อย่างชัดเจนขึ้น และการศึกษาที่มักจำกัดอยู่ในกลุ่มชนชั้นนำเท่านั้น

การจัดการศึกษาของอังกฤษทำให้กลุ่มชาวจีนมีการศึกษาที่ดีทั้งชายและหญิง

หลังจากห้ามคนจีนอพยพออกนอกประเทศมาหลายศตวรรษ ในทศวรรษ 1860 พวกแมนจูก็ได้ผ่อนผันข้อกำหนดการออกนอกประเทศและยกเลิกข้อห้ามอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1893 ในขั้นแรก รัฐบาลจีนได้ตั้งสถานกงสุลนานยาง¹ แห่งแรกที่สิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 1877 และตั้งแต่ทศวรรษ 1890 เป็นต้นมา สถานกงสุลที่สิงคโปร์ก็กลายเป็นศูนย์กลางสำหรับการเรียกร้องความจงรักภักดี เงินทอง และความชำนาญด้านเทคนิคของชาวจีนในนานยางไปช่วยสนับสนุนเศรษฐกิจของจีนแผ่นดินใหญ่ เพื่อต่อต้านแรงกดดันและการรุกรานของชาติตะวันตก

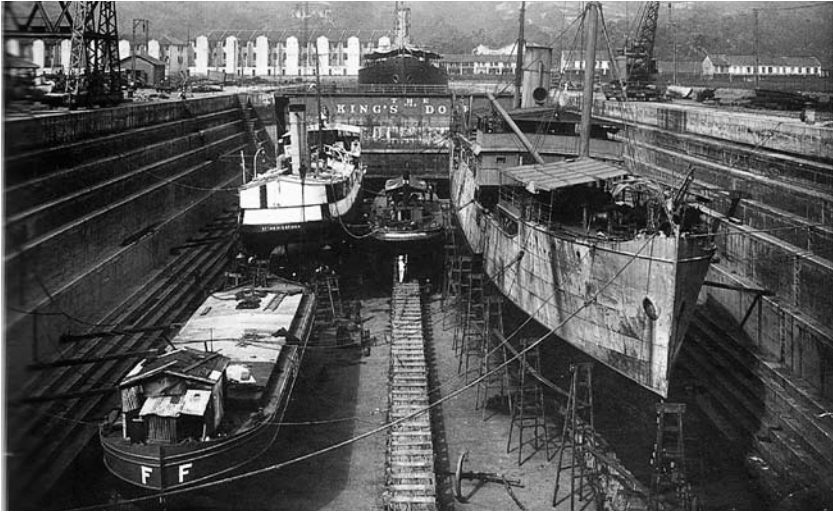
ปี ค.ศ. 1906 รัฐบาลจีนตั้งหอการค้าในสิงคโปร์ และในปี ค.ศ. 1909 ได้เสนอหลักกฎหมายสัญชาติโดยสายโลหิต โดยบุคคลที่มีเชื้อสายจีนทางฝ่ายชายย่อมเป็นชนชาติจีนไม่ว่าเกิดที่ไหน ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าวได้รับความเห็นชอบ เนื่องจากชาวจีนในสิงคโปร์ขณะนั้นมักเป็นชาวจีนอพยพจากประเทศจีนอยู่แล้ว จึงยังผูกพันกับแผ่นดินเกิดอยู่

อย่างไรก็ตาม ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวอังกฤษรู้สึกเสียตายเงินจำนวนมากที่ชาวจีนในสิงคโปร์ส่งไปช่วยประเทศจีน แต่ยังไม่กังวลใจนักที่ชาวจีนในสิงคโปร์สนใจการเมืองในประเทศจีน

ภายใต้ภาวะสงคราม

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 กับสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษพยายามเพิ่มขีดความสามารถด้านการทหารแก่สิงคโปร์ นอกเหนือจาก

¹ นานยาง เป็นคำที่ใช้ในบันทึกของจักรวรรดิจีน แปลว่า “มหาสมุทรทางใต้” หมายถึงภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั่วไป

สิงคโปร์เริ่มเป็นอู่จอดและซ่อมเรือเดินสมุทรตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19

บทบาทที่เป็นศูนย์กลางการค้า โดยสร้างฐานทัพเรือขึ้นในปี ค.ศ. 1923 เพื่อใช้เป็นอู่จอดและซ่อมเรือ อยู่ทางเหนือของเกาะสิงคโปร์ แวดล้อมด้วยป้อมปราการและมีฐานเครื่องบินน้ำกับสนามบินธรรมชาติคั่นกัน

ในสงครามแปซิฟิก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสงครามโลกครั้งที่ 2 สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฮอลันดาได้ยึดทรัพย์สินสมบัติของญี่ปุ่น และห้ามค้าขายกับญี่ปุ่นโดยเด็ดขาด เป็นการบีบบังคับให้ญี่ปุ่นต้องเลือกระหว่างการเลิกรุกรานประเทศจีน กับการเข้าครอบครองยุทธปัจจัยที่ญี่ปุ่นต้องการในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เดือนธันวาคมปี ค.ศ. 1941 กองทัพญี่ปุ่นเข้าโจมตีอ่าวเพิร์ล ประเทศฟิลิปปินส์ แล้วโจมตีไทย มลายู อย่างรวดเร็วไม่ให้ทันตั้งตัว ถึงสิ้นเดือนมกราคม ค.ศ. 1942 เกาะสิงคโปร์ก็ถูกปิดล้อม และถูกยึดได้ในเวลาเพียง 70 วันเท่านั้น

ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นกักตัวข้าราชการชาวอังกฤษ

กองทัพญี่ปุ่นยกพลขึ้นบกที่สิงคโปร์ในปี ค.ศ. 1941

ทุกคน แล้วเปลี่ยนระบบการปกครองโดยยุบสภานิติบัญญัติและคณะเทศมนตรีในนิคมช่องแคบ ตั้งรัฐบาลทหารขึ้นในดินแดนของอังกฤษทุกแห่ง เปลี่ยนชื่อสิงคโปร์ใหม่เป็น “ไซนั” หรือ “ประทีปแห่งทักษิณ” และปกครองเกาะนี้ในฐานะอาณานิคมของญี่ปุ่นโดยตรง

ญี่ปุ่นประกาศเจตนาจะทำให้ไซนัและมลายูเป็นส่วนหนึ่งของวงไพบูลย์มหาเอเชียบูรพา และจะดำเนินนโยบาย “เอเชียสำหรับชาวเอเชีย” แต่ความจริงแล้วเมื่อโครงสร้างส่วนบนซึ่งสนับสนุนพื้นฐานทางเศรษฐกิจของอาณานิคมถูกกำจัดออกไป ทำให้เกิดความลำบากยากแค้นไปทั่ว ชาวจีนส่วนใหญ่ถูกทหารญี่ปุ่นกระทำอย่างทารุณ แต่ชาวจีนบางคนก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นหุ้นส่วนธุรกิจที่ญี่ปุ่นหวังพึ่งเพื่อช่วยให้เศรษฐกิจจืดหน้าไปเช่นเดียวกับที่อังกฤษเคยปฏิบัติมา กับชาวอินเดีย ญี่ปุ่นเอาใจในฐานะเพื่อนที่จำเป็นต่อการสู้รบกับระบบอาณานิคมของอังกฤษในอินเดีย ขณะที่ชาวมลายูซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิม ญี่ปุ่นถือเป็นพันธมิตร

ที่สามารถสร้างรัฐบาลร่วมกันได้

แผนการของญี่ปุ่นคือ วางแผนยึดสิงคโปร์เป็นอาณานิคมและฐานทางยุทธศาสตร์อย่างถาวร และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายปรับทิศทางประเทศที่ยึดครองให้เป็นแนวเดียวกับโตเกียว ญี่ปุ่นจึงพยายามนำระบบการศึกษาที่เป็นแบบเดียวกันเข้ามา โดยใช้ภาษาญี่ปุ่นและภาษามลายูเป็นสื่อการสอน รวมทั้งส่งเด็กหนุ่มสาวไปอบรมที่ประเทศญี่ปุ่นด้วย แต่อุปสรรคด้านภาษาและความหลากหลายทางชาติพันธุ์ทำให้ความพยายามนี้ล้มเหลว

แนวทางการปกครองสิงคโปร์ของญี่ปุ่นเปลี่ยนไปตามสภาวะสงคราม แต่หลักๆ คือเรียกร้องความร่วมมือจากประชาชนในท้องถิ่นและให้ประชาชนเหล่านั้นสนใจต่อต้านการปกครองแบบอาณานิคมที่จะกลับมาอีก แต่เมื่อถึงปี ค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นแพ้สงคราม และอังกฤษก็กลับเข้ามาปกครองสิงคโปร์ตามเดิม

สิงคโปร์ที่เป็นเอกราช

เมื่อกลับเข้ามาปกครองดินแดนอาณานิคมอีกครั้ง อังกฤษรู้ว่าสถานการณ์เปลี่ยนไปไม่เหมือนก่อน ดังนั้นจึงต้องวางแผนการปกครองรูปแบบใหม่

ปี ค.ศ. 1945 รัฐบาลอังกฤษยอมรับแผนงานของ เอ็ดเวิร์ด เจนต์ (Edward Gent) ที่จะรวมรัฐมลายูในสหพันธ์และรัฐมลายูนอกสหพันธ์ปีนัง และมะละกาเข้าเป็นสหภาพมลายู โดยปล่อยสิงคโปร์เป็นอาณานิคมของอังกฤษแยกออกไปต่างหาก

เนื่องจากในดินแดนอาณานิคมเกิดองค์กรหลายองค์กรที่ออกมาเคลื่อนไหวแสดงความต้องการทางการเมืองที่แตกต่างกัน สุดท้าย

อังกฤษทำข้อตกลงเพื่อจัดตั้งสหพันธมลายา

อังกฤษจึงตกลงกับผู้ปกครองชาวมลายูเพื่อตั้งสหพันธมลายา (Federation of Malaya) ในปี ค.ศ. 1948 ผู้นำชาวมลายูยังคงคัดค้านการรวมสิงคโปร์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์ ในขณะที่สิงคโปร์อยากรวมด้วย เพราะกำลังเกิดปัญหาวางาน อัตราการเกิดสูง และตระหนักว่าลำพังตัวเองที่เป็นรัฐเล็กยากจะเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษได้

ภายหลังจากประกาศเอกราชโดยไม่มีสิงคโปร์รวมอยู่ด้วยในชื่อสหพันธรัฐมลายู ในปี ค.ศ. 1957 ลัทธิคอมมิวนิสต์ก็เข้ามา โดยพวกคอมมิวนิสต์หวังให้สิงคโปร์เป็นที่มั่นของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้ ตนกู อับดุล ราห์มาน นายกรัฐมนตรีคนแรกของสหพันธมลายา² กลัวว่าสิงคโปร์จะกลายเป็นควบาแบ่งที่ 2 ซึ่งจะทำให้มลายูถูกคุกคามโดยคอมมิวนิสต์อย่างถาวร แต่หากรวมสิงคโปร์มา

² ชื่อเดิมของประเทศมาเลเซีย

เพียงรัฐเดียว ก็จะทำให้สัดส่วนประชากรเชื้อชาติจีนมีมาก จึงวางแผนรวมซาบาห์ ซาราวัก และบรูไนซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูเข้ามามีด้วย

เดือนกันยายน ค.ศ. 1962 มีการลงประชามติในสิงคโปร์ ยืนยันว่าประชาชนสนับสนุนที่จะรวมเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์ และในที่สุดก็มีการลงนามข้อตกลงร่วมกันในปี ค.ศ. 1963 เกิดสหพันธ์มาเลเซีย (Federation of Malaysia) ขึ้นในเดือนกันยายน สหพันธ์ประกอบด้วยสหพันธ์มลายาเดิม สิงคโปร์ ซาราวัก และซาบาห์ โดยสิงคโปร์มีสถานภาพพิเศษตรงที่มีความเป็นอิสระในการปกครองตนเองมากกว่ารัฐอื่น มีรัฐบาลบริหารของตนเองและควบคุมรายได้ส่วนใหญ่ของตน แต่มีตัวแทนในรัฐบาลกลางน้อยเมื่อคิดตามอัตราส่วน

เมื่ออยู่ภายในหน่วยการปกครองเดียวกัน ยิ่งเห็นได้ชัดว่าสิงคโปร์กับรัฐมลายูอื่นมีความแตกต่างกันทั้งด้านการเมือง เชื้อชาติ และเศรษฐกิจ รัฐบาลสิงคโปร์และรัฐบาลมาเลเซียต่างไม่พอใจที่แต่ละฝ่ายพยายามจะเข้าแทรกแซงในสิ่งที่ต่างก็ถือว่าเป็นกิจการภายในของตน และมีแนวทางการปกครองแตกต่างกัน เช่น รัฐบาลสิงคโปร์มีเจตนาจะสร้างสังคมหลายเชื้อชาติโดยให้มีโอกาสเท่าเทียมกัน ไม่ยอมขยายสิทธิพิเศษอย่างเดียวกับที่ชาวมลายูได้รับในคาบสมุทรให้แก่ชาวมลายูที่มีภูมิลำเนาอยู่ในสิงคโปร์ ในเวลาเดียวกันรัฐบาลกลางพรรคพันธมิตรก็ตำหนิความพยายามของสิงคโปร์ที่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมืองของสหพันธ์ในการเลือกตั้งทั่วไป ถึงที่สุดพวกหัวรุนแรงชาวมลายูกล่าวหาว่าผู้นำของสิงคโปร์มีแผนจะยึดอำนาจในมาเลเซีย และเรียกร้องให้จับกุมบุคคลเหล่านี้

เมื่อความขัดแย้งทวีความรุนแรงขึ้น รัฐบาลมาเลเซียจึงมีคำสั่ง

ให้สิงคโปร์แยกตัวออกไปในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1965

เริ่มแรกไม่มีใครเห็นว่าสิงคโปร์ที่แยกออกไปโดดเดี่ยวจะเติบโตได้เนื่องจากมีขนาดพื้นที่เล็กเกินกว่าจะป้องกันตนเอง ทรัพยากรน้อยและประชากรมาก จนยากจะพัฒนาเศรษฐกิจให้มั่นคง แต่สิงคโปร์ก็วางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและวางโครงการทำประเทศให้เป็นอุตสาหกรรมที่ก้าวหน้ากว่าประเทศอื่นในภูมิภาค โดยขณะนั้นส่วนใหญ่ลงทุนในอุตสาหกรรมน้ำมันซึ่งถือเป็นสิ่งใหม่ในภูมิภาค

แม้ในอดีตจะเป็นดินแดนของผู้อพยพจากหลากหลายที่ แต่เมื่อได้เอกราชก็มีความพยายามสร้างความรู้สึกเป็นชาติขึ้นในหมู่ประชาชน สิงคโปร์กำหนดวิถีทางนำไปสู่ความสำเร็จด้วยการแข่งขันและไม่อยู่นิ่งรวมถึงสร้างเอกลักษณ์ของคนในชาติให้เป็นประชาชนที่มีคุณภาพสูงและยังคงดำรงความเป็นรัฐที่มีหลายเชื้อชาติ ไม่มีศาสนาใดมาครอบงำสนับสนุนให้ทุกชุมชนภูมิใจในวัฒนธรรมและภาษาของตน ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และส่งผลดีต่อการค้าระหว่างประเทศ

ในที่สุด สิงคโปร์ก็เป็นประเทศที่เป็นทั้งเมืองท่าขนถ่ายสินค้าระดับโลก และเป็นศูนย์กลางธุรกิจที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลี กวน ยู

หยาดน้ำตาลูกผู้ชาย
ที่รินไหลในวันที่ต้อง
ประกาศแยกตัวจาก
สหพันธรัฐมลายา

แม้จะมีหลายเชื้อชาติอยู่ในประเทศ
แต่ทุกคนก็อยู่ร่วมกันในฐานะชาติ “สิงคโปร์”